

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

Caput V. Quintum medium conservandi fiduciam in Deum: Timor Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

tutem haberet simplex Monachus ejusmodi
 patranda miracula, volebat scire invidus ani-
 marum prædo. Cui subridens vir sanctus re-
 spondit: an putas Deum duntaxat tempori-
 bus Eliæ aut Prophetarum aut Apostolorum
 rebus humanis profuisse, nunc vero deesse, &
 extra mundum abjecta nostri curâ, nescio
 quò peregrinari? An ignoras Deum semper
 eundem esse, & sibi semper similem, æquè
 potentem æquè liberalem ac misericordem
 præsentis tempore esse ac fuit omnibus retro
 sæculis? Si majorum nostrorum ætate mira
 edidit Bonitatis suæ argumenta, cur non ea-
 dem ostendet hæc nostrâ, si parem majoribus
 nostris retinemus in ipsum fiduciam? His di-
 ctis sanctus ille Abbas curioso indagatori fa-
 cile os obstruxit & confusum remisit in sty-
 gem.

CAPUT V.

Quintum medium conservandi Fiduciam in
 Deum. Timor Dei.

§. I.

Encomium Timoris Dei.

Concludo hæc media quæ ad nutriendam
 in nobis Fiduciam in Deum plurimum
 valent, Timore Dei. Hic sanè efficacissimum
 om-

omnium mihi videtur medium non solum
 ad conservandam roborandamque fiduciam
 sed ad omnes etiam alias virtutes. Quam ob
 causam sanctissimus Job longum, quem de
 excellentiâ studioque veræ sapientiæ eamq;
 acquirendi ratione, instituit discursum his
 verbis concludit cap, 28. *Eece Timor Domini,*
ipsa est sapientia. Et sapientissimus Salomon,
 quarum instructionum, quas eximias tradit
 libro Ecclesiastæ & proverbiorum, quasi E-
 pitomen & epilogum facit Timorem Dei, in
 quo omnis viri perfectio & mulieris laus
 consistat. Non ergo meliorem his libris pote-
 ro finem imponere quàm ejus commenda-
 tione, virtutis, qua suos finit spiritus sanctus,
 quæque sic conjuncta est illi de qua hactenus
 tractavi, ut sit velut duplex numismatis facies
 quarum una separari ab alterâ nequit. Hinc
 est quod scriptura sacra vix unius sine alterâ
 mentionem faciat. Sic cum dicitur psal: III.
Datus vir qui timet Dominum, continuo ad-
 ditur: *Paratum cor ejus sperare in Domino.*
 Proinde nihil fecero, nisi postquam ob ocu-
 los posui considerationes utiles ac necessa-
 rias ad concipiendam fovendamque in Deū
 fiduciam, ostendam etiam utilitatem Timo-
 ris Dei,

§. II.

Timor Dei efficit fiduciam in Deum.

SANCTISSIMUS operum Dei encomiastes, nihil frequentius in psalmis nobis commendat, quàm Timorem Domini, cujus cum tot tantaque vitæ hujus beneficia in nobis extent, & majora promittantur in alterâ, ejus offensam summo studio cavere debemus. In quo tanto psalmographo utpote intimo Dei amico & consiliorum ejus interpreti fidelissimo, eandem debemus fidem & venerationem, quam ipsis Dei verbis, qui ejus nos ore exhortatur. *Quis est homo qui timet Dominum?* canit divinus hic psalter, *anima ejus in bonis demorabitur, & semen ejus hereditabit terram.* Tantis nimirum delicijs affluet in ipsis calamitatibus & miserijs, ut tribulationum omnium obliviscatur. Ex hoc Deum offendendi timore nascitur illi firma fiducia in divinam bonitatem, ex quâ velut ex fonte in exhausto ea redundat gratiarum & donorum spe atque expectatione majorum copia ut omnis afflictionum amaritudo, divinarum dulcedine consolationum consumpta nomen & naturam afflictionum perdat. E contra verò quo modo ij, qui Deum suis offen-

dere peccatis non timent, habere possunt in Deum fiduciam, tam necessariam ad obtinendam immunitatem aut levamen suorum malorum? Quo modo iidem possunt inducere animum & frontem illi se conjungendi, quem toties suis se sceleribus irritasse meminerunt? Quomodo à munificâ ejus manu sperare bona possunt, quam contra seipso gravissimè armarunt. Non est fiducia in Deum in cordibus non timentium Deum: & tantum abest ut ab eo sperare bona possint, ut etiam ea ipsa quæ possident certo certius perdituri sint omnia, & recepturi maxima æternæque mala, propterea quod in autorem bonorum omnium peccare non sunt veriti. Aulici Principem suum offendere timent, ne gratiâ ejus excidant, & cum gratiâ priventur beneficijs, cum his & suis commodis, denique & felicitatis omnis & vitæ faciant jacturam. Et minima quidem, quâ supremus aliquis Dominus vindicare potest injurias sibi à servis suis illatas, pœna est, bonorum publicatio. Quis verò existimet cœli terræque Monarcham minus offendi peccatis nostris quàm Magnates terræ suorum subditorum? Aut quis putet magis timendos esse eos qui possunt occidere corpus (quod etiam aranea aut musca potest) animam autem non possunt.

occidere. Matth. 10. quàm eum qui potest & animam & corpus perdere in gehennam. Tales S. Chryostomus comparat pueris qui larvatum hominem fugiunt, ferrum autem aut ignem, aut morbos aut mortem non hoirent.

§. III.

Motiva Timoris Dei.

Satis videor dixisse in toto hoc opere de Dei magnitudine, & vilitate creaturarum ad ingenerandum animis nostris Dei timorem & rerum ceterarum contemptum. Nam quid est omnis Regum Majestas, cum confident in thronis suis & se magnificè circumspiciunt? quid est solis splendor sereno cælo? quid vis & impetus fulguris cum inclusis nubibus ignis erumpit horrifico strepitu? Nihil sunt, si comparentur infinitæ Dei majestati, immenso divinitatis lumini. & insuperabili omnipotentia ejus magnitudini. *Iob. 11. Excelsior cælo est, & quid facies? profundior inferno & unde cognosces? longior terrâ mensura ejus & latior mari Si subverterit omnia vel in unum coarctaverit, quis contradicet ei; ipse enim novit hominum vanitatem & videns iniquitatem nonne considerat? sapiens corde est, & fortis robore: quis resistit ei. & pacem habuit* Apud ipsum est Sapiencia & Fortitudo, ipse ha-

habet consilium & intelligentiam. Si destruxerit, nemo est qui ædificet, si incluserit hominem, nullus est qui aperiat. Si contingerit aquas, omnia siccabuntur: & si miserit eas, subvertent terram. Apud ipsum est fortitudo & sapientia: ipse novit & decipientem, & eum qui decipitur. Adducit Consiliarios in stultum finem, & iudices in stuporem. Balteum Regum dissolvit & præcingit fune renes eorum. Ducit Sacerdotes in gloriosos & optimates supplantat: commutans labium veracium, & doctrinam senum auferens. Effundit despectionem super principes, eos, qui oppressi fuerant, relevans. Deus, cuius iræ nemo resistere potest, & sub quo curvantur qui portant orbem. Qui facit magna & incomprehensibilia & mirabilia quorum non est numerus. Et quis dicere potest, cur ita facis? His similia S. Job admirabili eloquentiâ deducit cap. 9. 11. & 12. Ex quibus aliqua jam tum relata hic repeto, quia plurimum valent ad salutarem, quem hinc quarimus, animis nostris concipiendum timorem. Quis est igitur qui non timeat Deum tam tremendæ atque incomprehensibilis majestatis & potentiae? Quis non eligat etiam cum jactura omnis amicitiae & protectionis creaturarum atque omnium, si neces-

se est, detrimento bonorū, ejus habere amicitiam, gaudere tutelā & favorem conservare? Qui sanctē Deum timent, quid extra Deū prudenter timere possunt? Qui verò non timent Deum, justissimam habent causam gravissimā quæque ubique & semper timendi. *Statue servo tuo, Domine, precabatur Rex pijsimus, eloquium tuum in timore tuo* psal. 118. Id est, fac ut eloquium tuum me alliciat ad te timendum & colendum. Et rursus! *confige timore tuo carnes meas*. Id est cohibe licentiam sensuum meorum & indomitas passionum refræna, membra omnia velut clavis cōfige sancto tui timore. Animus Deum timens huic unī intentus est, ut Deo serviat & placeat in omnibus. Sicut amicissimus aliquis principi suo, sollicitè caret ne gratiam ejus perdat, sed omnes cogitationes suas, conatus & studia eò dirigit, ut illi placeat; sic timens Deum satisfacit sibi in omnibus, dummodo sit Deo satisfactum. Despiciunt inimicos suos & non timet quid faciat sibi homo. Liberè pronuntiat: *Principes persecuti sunt me gratis, & à verbis tuis formidabit cor meum*. psal. 118. Huc curas, huc studia sua convertit, ut ambulet in lege Domini; & dirigit vias suas ad custodiendas justificationes ejus. De Deo solo cogitat & loquitur, hunc solum considerat

ac desiderat ad eum solum refert omnia, illi soli vivit, gaudet & patitur, & quidquid Deū inter & se objicitur, sustinere detrectat. Et sicut S. Catharina Genuensis dicebat, quod nihil vellet propter Deum, nec in Deo, nec de Deo, sed Deum solum, ita hujusmodi animus nihil timet, nihil amat, ut ita dicam, propter Deum, aut de Deo, aut in Deo, sed Deum solum; istæ enim præpositivæ particulæ sunt quasi divisivæ, quæ animum quodammodo à Deo separant. §. IV.

Magna fiducia timentium Deum, summa vero diffidentia non timentium.

Duplex cordis & pulmonum motus, timentis Deum est tum ejus desiderium Deo placendi, tum timor displicendi, & quia novit nullas esse cælo vel terræ vires, quæ se possint à Deo separare, imò vel capillo capit sui nocere sine Dei permissione, hinc ridet & contemnit omnia, quæ Deus non sunt. Timor qui in eo generavit fiduciam & extollit illum supra res omnes creatas, his inferioribus dominantem animum facile inducit in eam Abbatis Deicolæ cogitationem: Deum à me tollere nemo potest. Contrà vero quisquis Deum non timet, formidare debet, quidquid est extra Deum, quia nihil est tam vile, nihil tam infirmum & caducum, quod

quod illi nocere non possit, imò bonis omnibus spoliare, ut non solum divinâ se gratiâ & protectione nudum inveniat, sed etiam iram ejus atque odium incurrisse. *Ecce ejicis me hodie*, dicebat desperatissimus fratricida ad Deum, *à facie terra, & à facie tua abscondar & ero vagus & profugus in terra; omnis igitur qui invenerit me, occidet me.* Quasi diceret: Si tu Deus & Dominus meus abjicis me & abominaberis, quid superest, nisi ut omnis creatura in mei perniciem atque interitum conspiret? Lapidés insilient mihi in oculos, dehiscentes sub pedib⁹ tellus deglutiet me fluctibus suis, mare me involvet, aer me prefocabit, cælum fulmine me percutiet, muscæ & formicæ exsugent sanguinem venarum & medullâ ossium, devorabunt me vermes, & putredo prosternet me, serpentes & bufones nascentur in visceribus meis, & consument me totum. Hæc me infelicem à Creatore desertum manent à Creaturis, quibus facile est armare se & prævalere contra me inermem & destitutum omni ope Altissimi. Huc miseriarum deveni tremende Deus, postquam projectus sum à te. Vides ex hoc exemplo, quanta divini hujus timoris defectu, tempestas vanæ formidinis exsurgat in animis impiorum quos varij terrores velut examen apum circum-

cum dant, cruciant, exedunt, ac mille quotidie
mortes inferunt. Verissimè de his dixit Pro-
pheta: *contritio & infelicitas in viis eorum,*
viam pacis non cognoverunt: non est timor Dei
ante oculos eorum. 1. sal 13. Hinc inquietum est
cor eorum & perpetuis formidinum moti-
bus agitur, velut concitatum. fluctibus ma-
ris: omnia tuta timent, apes & vespas, ignem
& aquam, famem & sitim, amicos & inimi-
cos, notos ignotosque, domesticos & extra-
neos, morbos, infamiam, egestatem, vitam
& mortem.

§. V.

*Excellentia Timoris Dei conjuncti cum Fidu-
cia in Deum.*

Ostende mihi hominem omnium maxi-
mè inclytum dicebat sapiens quidam
hebræus, si timorem Dei non habet, opera-
rius est sine instrumentis, imò dici potest ho-
mo sine ullâ virtute & scientiâ, nam si caret
Dei timore, caret & gratiâ, si gratiâ, caret om-
nibus. At *timentis Dominum*, ait Eccle-
siasticus c. 34. *beata est anima ejus. Ad quem*
respicit & quis est fortitudo ejus? Oculi Do-
mini super timentes eum, protector poten-
tiae, firmamentum virtutis, tegimen ardo-
ris & umbraculum meridiani, deprecatio
offen-

„offensionis & adiutorium casus, exaltans
 „animam & illuminans oculos, dans sanita-
 „tem & vitam & benedictionem. Sed adver-
 tendum est admirabiles hos, qui Dei Timori
 adscribuntur, effectus non oriri proximè ab
 ipso, sed potiùs à Fiduciâ in Deum quæ ex eo
 progignitur velut ex calyce flos aut ex vite
 pampinus. Unde Fiduciæ tribuendum est
 quod de Timore toties canit Psalmista:
*Quàm magna multitudo dulcedinis tuæ Do-
 mine, quam abscondisti timentibus te: psal. 30.*
 Et iterum: *Voluntatem timentium se faciet,
 deprecationem eorum exaudiet, & saluos fa-
 ciet eos.* Nec solum nihil deest timentibus
 eum, nec ipse solum salus eorum, fortitudo
 & murus inexpugnabilis & protector vitæ
 eorum est, sed etiam ipse docebit eos, & ma-
 nifestabit illis se talem esse. Sic explicat car-
 dinalis Bellarminus illum Psalmistæ versum:
*Firmamentum est Dominus timentibus eum,
 & testamentum ipsius ut manifestetur illis.*
 Hinc omnes Sancti Timorem Dei prætulerunt
 omnibus mundi thesauris, eumque con-
 servare studuerunt cum periculo & iacturâ
 honoris, opum, vitæ, & omnium quæ possi-
 debant in terris. Hoc clamant Sancti Dei
 Martyres in acerbissimis tormentis & crucia-
 tibus quos læti ac alacres in corporibus suis
 per-

perulerunt, ut conceptum animis Dei timorem non perderent peccato quod immatissimus est & unicus tyrannus qui matrem cum filiâ perimit, hoc est Timorem Dei & Fiduciam in Deum quam ille gignit. Hanc Timoris divini excellentiam considerans senior Tobias in illa egregia quæ vitæ suæ postrema putabat, quæque velut dives patrimonium filio suo relinquebat, verba erupit: *Noli timere, fili mi: pauperem quidem vitam gerimus, sed multa bona habebimus, si timuerimus Deum.* c. 4. Sub exiguo cortice ingens latet medulla, & paucis verbis multa complectitur. Ita loqui solent sapientes; brevis sermo docti abundat sensu, verba numerata proferunt, quæ totidem oracula sunt mysteriis involuta. Quod si Vir sapientissimus cogitationes suas verbis explicare copiosius voluisset in hanc sententiam, quantum ego assequi possum, disseruisset. Fili mi, nunc tempus postulat ut corde paterno ad te loquar & aperiam intimos recessus animi mei, atque ad extremum tibi testatum relinquam, de quo tamen nunquam dubitare potuisti, deditissimum sincerissimi mei in te amoris affectum; & si forte naturæ oblitus & viri probi essem immemor officii, ætas tamen mea & præsens status in illud me tempus adduxerunt
quo

quo maximi adulatorēs solent liberè loqui,
& mendacissimi quique veritatem profiteri.
Facilè mihi credes dicenti quod in hanc cor-
poris infirmitatem non me adduxit magnitu-
do imperii, negotiorum moles, curarum va-
rietas, labor in amplificandis divitijs, timor
in conservandis, dolor in amissione; nec terra
marive institutis itineribus fatigavi me, ut
aurum, argentum & peregrini orbis munera,
aut avium exuvias, aut piscium vermium-
que excrementa congererem majori cupi-
ditate quam merce; non consumpsi vires &
industriam in exstruendis magnificis ædi-
bus, coëmendis villis, plantandis vineis &
olivetis, ordinandis pomarijs & colendis
hortis. Nunquam hæc in bonis æstimavi quæ
tantorum sunt irritamenta malorum, de qui-
bus tam cruenta bella gerunt reges, litigant
principes, laborant divites, cruciantur avari:
quæ conmutabilia fortunæ membra innu-
meris sunt exposita casibus: nam vel subdu-
cuntur à furibus, vel rapiuntur à prædoni-
bus, vel absumentur flammis, vel aquis ob-
ruuntur, sine labore non acquiruntur, sine ti-
more non possidentur, sine dolore non per-
duntur. Quomodo hæc bona dicam, aut quo-
modo ipsa possunt possessorem suum bea-
tam facere? Et nihilominus, quod nunquam
satis

fatis potui mirari, amatores habent suos, habent sui studiosos qui diu noctuque nihil aliud agant, nihil aliud cogitant quam ut possint per fas nefasque divitias accumulare. Neque porro quæsitæ ex alieno orbe deliciae, aut longæ epulæ aut frequentia convivium & quotidianæ commestationes valetudinem meam affligerunt; sed in his omnibus sæpe numero mortalium accusavi stultitiam, quod iis tantopere inhiarent, quæ semper torquent possidentem, quæ & malis sunt communia & non faciunt quemquam bonum nec felicem, sed miserum potius & ad vitia quæque inducunt. Idcirco amavi semper ea bona quæ Deo & hominibus probantur & meliorem faciunt sui possessorem. Unde longâ multorum experientiâ annorum comperi non esse veram felicitatem nisi in tranquillitate animi & conscientia bonâ. id est securâ & purâ mente quæ est jure convivium, nec majores alibi reperi divitias quàm in studio exercitioque verarum virtutum. Utinam fili mi hæc veritas tam altè insedisset animo tuo, ut nullis unquam deliciis, nec prosperis, nec adversis nullisque mundi persuasionibus, nec viribus concuti aut evelli inde possit. Facilis est, & jucunda hujus r. e. æ propositionis probatio: magnitudo alicujus boni desumi solet ab e-

jus

O. I. 4. 11
 eius excellentiâ & pretio fructuum quos pro-
 ducit, hoc jam in utraque, quam tibi com-
 mendo, virtute est inæstimabile. Nam actus
 unus, exempli gratiâ, Fiduciâ in Deum à te
 eo, quo oportet modo exercitus, cum pro-
 ducit vel unum gradum gratiâ, huiusmodi
 gradus utpote naturam excedens, præstan-
 tior est terrâ & elementis, cælo & astris, om-
 nique eo quod cœli terræque ambitu conti-
 netur. Sicut gutta una balsami pretiosior est
 toto cœni oceano, & Jaspidis particula præ-
 stat Europæ atque Asiæ montibus. Sic Ada-
 mas punctum lapidis pretiosior auro, canit
 Manilius. Hanc porro gratiam si multiplices
 secundum numerum actionum sanctarum,
 quàm nobilem divitemque meritorum col-
 liges cumulum ex constanti assiduoque ha-
 rum virtutum exercitio! Recense si potes
 singulos pedum gressus, cogitationes men-
 tis, voluntatis motus, vitæ tuæ momenta
 sanctè & religiosè traductæ, invenies incom-
 parabilem cœlestium donorum quæ lucra-
 tus es, thesaurum. Huius amplissimi quæstus
 instrumentum est recta sinceraque voluntas:
 opifex est Timor Dei, Fiducia in divina bo-
 nitate, & conformatio voluntatis tuæ cum
 Divina. Primum horum, nempe voluntatem
 obtines naturæ beneficio, cetera facilè con-
 sequi

sequi potes studio & consideratione indigentia tua & excellentia dignitatisque ejus qui te condidit. Hoc unicum tibi testamento relinquo patrimonium vitæ tuæ & amoris in te mei hæreditatem optimam: Dei Timorem & mundi contemptum cum invicta Fiducia erga conditoris tui providentiam in omnibus calamitatibus, miseriis, & afflictionibus tuis. Patientia acuet magnanimitatem tuam & paupertas, qua alii abutuntur ad serviendum peccatis, quotidiani instar censûs erit ad augendum in dies meritorum cumulum Suscipe fili mi unicè dilecte , suscipe de paterna manu testamentum hoc & expende hunc pretiosum thesaurum ea prudentia atque industria ut consequaris aliquando optatissimam animæ tuæ quietem & statum illum bonorû omnium aggregatione perfectum, quem frustra amatores hujus mundi quærunt vanissimo rerum caducarum studio. Sic felici sorte consequeris opulentiam summam in egestate, maximam gloriam in contemptu, & evades ditior Regum principumque filiis qui amplissimorum regnorum & provinciarum hæreditatem adierunt. His ferè, verbis, meo quidem judicio, Vir Sanctus ac sapiens usus fuisset, si pluribus sententiam suam voluisset explicare, sed paucis usus est quia loquebatur

tur

tur intelligenti, Et mihi huiuscemodi verbis
 uti placuit ad concludendum hoc opus, ut
 conformi & historix & operis huius initio
 discursu velut dictorum compendium hoc
 loco instituiam. Sumus verè pauperrimi om-
 nes & miserimi & miserabilissimi, si non alia
 possideamus bona, quàm quæ terra profert.
 Nihil egentius divitum & magnatum abun-
 dantia, nihil spoliatus illorum bonis; & quo
 plus habent, plus quærunt habere, & ditissimi
 quique pluribus indigent ut conservent quæ
 possident. Quod si copia divitum inops &
 indigens est, qualis erit inopia pauperum?
 Quid igitur faciendum ut dulcescat nobis
 tanta vitæ huius indigentissimæ & miserrimæ
 amaritudo? *Pauperem quidem vitam agi-*
mus, ait Tobias, *sed multa bona habebimus,*
si timuerimus Deum, planè omnia habebi-
 mus, si Dei Timorem & Fiduciam in Dei
 providentiam possederimus: adhuc terram
 incolentes sedebimus in *pulchritudine pacis*
& in requie opulenta: Isai. 32. anima nostra in
 bonis demorabitur, in exultatione & gaudio,
 sine invidia sine tristitia, sine odio, sine do-
 lore, sine metu, sine indignatione, sine despe-
 ratione; hæc enim ad orcum pertinent, & æ-
 terna sunt damnatorum supplicia; Timentes
 autem Deum nihil impedit quo minus as-
 sequan-

sequantur quod desiderii sanctis & votis
prosequuntur, aut retineant quod perdere
metuunt. Omnes alii timores uni Dei Timo-
ri cedunt, inquit S. Chrysostomus, sicut qui
aqua laborat intercute, aut calculi cruciatur
doloribus, non percipit leves alios & tran-
seuntes dolores. Et cum nihil timeamus præ-
ter Deum, nihil etiam amabimus præter
Deum, nec in ulla re aliâ ponemus fiduciam,
adeo ut nihil omnino nisi solus Deus possit
nobis aut metum asferre, aut imperare spem,
aut provocare amorem. Hujusmodi vitam
ducebant aureo illo seculo nascentis Christi
Ecclesiæ alumni cum hæc divinæ virtutes tã-
quam cælestes Pandoræ pleno copiæ cornu
omnis generis bona in sui amantes effunde-
bant. Hi erant veluti duo fontes ex quibus
novello gregi largissimæ gratiarum & dono-
rum cælestium aquæ profluebant. In nostrâ
est potestate ut aurea ista tempora redeant &
si earundem virtutum flores appareant in ter-
ra nostrâ, gustabimus & persimiles fructus.
Eadem nunc sunt quæ olim fuerunt, & ma-
nus Domini non est abbreviata, quo minùs
effundat super nos torrentem pacis & cœle-
stium consolationum, quibus ditavit priora
Ecclesiæ parturientis secula, & potavit olim
credentium multitudinem.

TIme ergo Deum, quisquis metuis odium
 incurrere mortaliū, quisquis bonis me-
 tuis terrenis, quisquis vitæ, quisquis creati
 hostis persecutiones times. Non ego quidquā
 timebo imposterum nihil inquam timebo
 cū S. Francisco Xaverio nisi offendere Deum
 meum, qui tot tantaque quotidie in me con-
 fert beneficia. Ejus timebo amicitiam perde-
 re & gratiam quæ est omnis & unicus thesau-
 rus meus. Deum solum diligam, illi soli con-
 fidam, quia vanitas vanitatum & omnia va-
 nitas præter amare Deum, & illi soli servire.
 Omnia transeunt & subito casu quæ valere
 ruunt. Omnis gloria & ornatus eorum quæ
 vulgus æstimat, corruptioni obnoxia sunt.
 Decidunt diademata, atteritur purpura, cor-
 pus quod nunc elegantiam vestis auro gem-
 misque splendescit ut sol oriens, corrūpetur
 aliquando, & fiet saccus stercoreum & esca
 vermium. Lingua eloquens, oculi micantes,
 frons nitens, vultus decorus, formosa labia,
 nitidæ manus, cor vividum, fortia brachia,
 speciosi pedes ac omnis pompa circumfluēs
 peribit & putrescet. Quapropter Anima Chri-
 stiana ne inhæreas his fluxis & perituris re-
 bus, cum nascuntur, occidunt, pulchræ appa-
 rent sed velut fumus evanescent. Ne fidas
 spe-

speciosæ fallaciæ, perstringit oculos ut micās
in tenebris astrum, sed nō nisi vermis est, aut
cariosum lignum resplendens. Ne innitaris
colossis istis & statuis ad nubes quidem usque
erectis, sed pedes habent luteos, in quos lapil-
lus decidens subvertit vastam molem, ut
sexcentas in partes dissiliat. Antiochus qui si-
bi videbatur etiam fluctibus maris imperare,
ut sacra refert historia Mach. 9. & montium
altitudines in scaterā appendere, paulò post
percutus est ob superbiam insanabili plaga,
*ita ut de corpore impii vermes scaturirent ac
viventes in doloribus carnes ejus effluerent, oo-
dore etiam illius & fœtore exercitus gravaretur.*
Et qui paulò ante sidera cœli contingere
*se arbitrabatur, eum nemo poterat propter in-
tolerantiam fœtoris portare.* Quo devenient
porro ii qui sperarūt in divitiis multis, in va-
nitatibus & insaniis falsis? Quam ridiculus
apparet metus illorum quem conceperant?
Quam poenitendæ cupiditates quibus tanto-
pere studuerunt mundo placere & velut nu-
men colere. In te solo Deus Optime Maxime;
in te spem & fiduciam omnem ponere debet
quisquis non vult decipi, Te unum sanctè ti-
mere qui solus hominibus & Angelis es ve-
rendus, quoniam à te solo pendent omnia
bona nostra, & spes omnes nostræ. Te solum
respi-

respiciunt. Tu denique es, ô pulchritudo tam antiqua & tam nova, tu solus es cui debemus omnem amorem. quoniam propter te, & ad amandum te conditi sumus : Tibi facile est dulcedine gratiæ tuæ emollire ferrea corda, inflammare igne amoris tui marmorea pectora & trahere ad te marpesia caute magis immobilia. Illabere menti meæ ô dulcedo inæstimabilis, quæ nunquam fatias : accende cor meum ô ignis qui nunquam extingueris : trahere me post te ut tibi soli adhæream, tibi soli vivam, mundo & creaturis omnibus mortuus. In te spem omnem & fiduciam & solatium meum ponam. Te amem & diligam in æternum & ultra.

Amen.

Laus DEO Virginique
MATRI.

INDEX